V.62, 63 Samádhi je stav, v němž není jáství.

PARIGHA pravil: Ó králi, každý čin toho, kdo je pevně ustálen v nezaujatosti a rovnováze, přináší radost, na rozdíl od činů jiných lidí. Jsi ustálen ve stavu nejvyššího klidu a míru, kdy v mysli nevznikají žádné myšlenky ani představy? Jsi ustálen v *samádhi*?

SURAGHU pravil: Svatý muži, prosím, řekni mi, proč jen ten stav mysli, v němž nevznikají myšlenky a představy, je nazýván jako *samádhi*? Ať už je mysl člověka, jenž je znalcem Pravdy, zaměstnána činností nebo rozjímáním, může snad ztratit stav *samádhi*? Nemůže. Osvícený člověk je navždy v *samádhi*, i když se zabývá světskými záležitostmi. Na druhou stranu ten, jehož mysl v klidu není, neprožívá *samádhi*, ani když sedí v lotosové pozici.

Znalost Pravdy je oheň, jenž spálí všechny naděje a touhy jako suché listí. Tomu se říká *samádhi*. Tedy nikoli jen tomu stavu, kdy člověk zůstává tichý. *Samádhi* je stav, V němž je věčná spokojenost a jasné vnímání toho, co je. *Samádhi* je stav, v němž není jáství, v němž člověk nepodléhá protikladům a je oproštěn od obav a přání něco získat či se něčeho zbavit. Od okamžiku, kdy vzejde poznání Já, se pro mudrce stává stav *samádhi* trvalým. Nemůže ho ztratit, nemůže ho ani na chvíli přerušit. Tak jako čas nezapomíná plynout, nezapomíná člověk na poznání Já. Tak jako je hmotná věc navždy hmotná, je mudrc navždy mudrcem.

Jsem navždy probuzený, čirý, v klidu a míru uvnitř sebe, ve stavu *samádhi*. Jak by tomu mohlo být jinak? Jak by tu mohlo být něco jiného než Já? Jestliže po všechny časy a všemi způsoby je Já vším ve všem, jak by tu mohl být jiný stav než *samádhi*? A co lze nazvat *samádhi*?

PARIGHA pravil: Ó králi, dosáhl jsi zajisté plného osvícení. Zříš blažeností, klidem, dobrotou a čistotou. Není v tobě pocit ega, touha ani odpor.

SURAGHU pokračoval: Ó mudrci, není tu skutečně nic, po čem by stálo za to toužit, nebo co by měl člověk odmítat. Dokud jsou věci viděny jako objekty, nejsou ničím jiným než představami a vjemy. Není-li co získat, není ani co odmítnout. Dobrý a špatný, malý a velký, cenný a bezcenný, to jsou všechno pojmy založené na tom, že něco je žádoucí a něco ne. A jestliže žádoucí ztratí svůj význam, nevyvstane ani to druhé. Všechno, co vidíme ve světě, všechny hory, oceány, lesy, muže, ženy i ostatní objekty, to vše je bez podstaty. Proto nemá smysl po něčem z toho toužit. A není-li tu touha, je v srdci člověka nejvyšší klid a mír.